

Heren, allebei een nieuwe Mazda?

Het is jaren 90. Dave werkt bij Specialized in Leidschendam en na werktijd struinen we over het terrein van de Renaultdealer Van Marwijk kijkend naar mooie auto's. Twee heren in pak, duidelijk bedrijfsleider of directeur, staan bij het net uitgekomen nieuwe topmodel van Renault, de Safrane. 'Heren, heren, allebei een nieuwe Mazda', zeg ik. Dave lacht, hij heeft absoluut gevoel voor humor, maar is tegelijkertijd wat gegeneerd. Hij knoopt meteen een praatje aan: 'dat is mijn broer en hij rijdt ook Renault'. Ze blijken Dave allang te kennen en binnen afzienbare tijd heb ik mijn Renault via hen verkocht en heeft één van de bedrijfsleiders thuis een mountainbike staan.

Het is Dave ten voeten uit, met iedereen goede maatjes zijn, zaakjes regelen, zorgen dat we elkaar helpen, veel humor, maar niet kwetsen. Zelf is hij wel kwetsbaar, want hij geeft zich ten volle. Gezelligheid, daar gaat het om. Een praatje aanknopen, een bakje koffie, het liefst nog wat erbij.

Werk

Dave werkt op dat moment bij Specialized, dé importeur van mountainbikes en racefietsen. Een nieuw bedrijf gestart door John van Herwerden, en het is pionieren, hard werken, opbouwen. Van de fietsen zelf heeft Dave geen verstand, als je hem uitlegt hoe een derailleur in elkaar zit, gaat hij glazig kijken of net koffie inschenken. Maar waar hij wel goed in is: met elkaar de boel opbouwen, sfeer scheppen, hard werken,

pionieren. Hij heeft het er naar zijn zin en hij gaat ervoor. Als ze beloofd hebben dat een dealer een fiets krijgt afgeleverd, gebeurt dat ook. Desnoods rijdt Dave zelf even naar Groningen. Of hij chartert een vriend die dat doet. Bij Dave moet alles wel kloppen en moet iedereen meedoen, het liefst met dezelfde motivatie als hijzelf: WC-papier op, nieuwe rol ophangen. Geen klontjes meer, naar AH en voorraad aanvullen. Het keukentje net zo opgeruimd en schoonhouden zoals hij dat doet. Deze taakopvatting en het gevoel van saamhorigheid wordt tot spijt van Dave niet door iedereen overgenomen. Het is een fenomeen waar Dave ook bij andere werkgevers tegenaan loopt. Zijn perfectionisme en werkmoraal worden niet door iedereen gedeeld en dat gaat wel eens ten koste van zijn motivatie.

Bij Specialized wordt de Amerikaanse moraal hem fataal, de werknemers worden er er door de Amerikaanse eigenaar één voor één uitgeknikkerd, van schoonmaker tot directeur en ook Dave is dit lot beschoren.

Daarvóór, eind jaren tachtig werkt hij als filiaalhouder bij de Rabobank. Een prima baan met veel zelfstandigheid en verantwoordelijkheid. Hoewel hij regelmatig zijn onbegrip uitspreekt over mensen, met name over bejaarden, die alle tijd hebben maar toch net voor sluitingstijd komen, als hij de boel wil gaan opruimen. Hij kan het niet goed vatten dat ze niet aan hem denken. Toch runt hij de bank met meer dan gemiddelde motivatie, tot hij geconfronteerd wordt met een gewapende overval. Hij handelt zeer adequaat en zorgt dat de andere personeelsleden buiten schot blijven. Typisch Dave, zorg voor anderen. Toch is het een grote tegenslag in zijn leven. Na een

paar dagen krijgt hij een stevige inzinking en hij zal niet meer bij de bank terugkeren.

Kind

Dave is het derde kind - weer een jongen - maar gelukkig voor ons moeder meer een knuffelbaby dan de eerste twee.

Terugkijkend noemen sommigen hem een moederskindje, maar dat was niet zo. Dave's kwaliteiten lagen op een ander vlak, hij was veel socialer en met anderen begaand dan wij.

Hen hij is van het begin af aan veel meer een gevoelsmens dan zijn oudere broers, het maakt hem wat kwetsbaar, want hij is daardoor ook gemakkelijk geraakt. Maar hij maakt hij zich gemakkelijk geliefd en dat compenseert zijn kwetsbaarheid.

Dave gaat naar een andere basisschool dan wij. Ik weet niet goed meer waarom, zal dat nog eens navragen, mijn ouders waren het niet eens met de aanpak, geloof ik. Het kan ook dat hij de last had van de reputatie van twee oudere broers. Dat was op de MULO zeker het geval; daar klaagde hij regelmatig over.

Zijn familie belangrijk: hij is gek op zijn oma, die hij veel bezoekt. Maar hij houdt ook steeds contact met andere familieleden, ooms en tantes.

Na de Rotterdamsestraat wonen we op de Westduinweg. In een flat. Dat is pas gezellig. Dave kent bijna iedereen van de 117 gezinnen echt en is zeer geliefd in de flat.

Onderin de flat hebben we een garagebox voor twee auto's. We brengen er met zijn drieën veel tijd door, sleutelend aan auto's. Want met auto's weten we wel raad. Dave doet volop mee, want in auto's hebben we met zijn drieën een gezamenlijke hobby.

Auto's

Maar er zit wel een verschil in de autobeleving. Waar Tom en ik vooral bezig zijn met de techniek en al sleutelend de auto's rijdend houden, is het voor Dave een sociaal middel. Een aanleiding voor een gesprek en een mogelijkheid tot ruilhandel. En een auto moet goed zijn. Dave wordt vaker verliefd op auto's dan op mensen. Maar het is snel over. Hij ruilt de meeste auto's na korte tijd alweer in.

Dave zijn auto is kapot. Hij heeft op dat moment een Renault 8 en weet Tom en mij zover te krijgen de auto in Voorburg op te halen. En we gaan aan de slag. Tom en ik staan gebogen over de motor. Er is iets met de startmotor en we zijn er trots op dat we het gevonden hebben. We leggen het uit aan Dave die achter ons staat. Tevergeefs. Dave staat met andere burens te praten en een bakje koffie in te schenken. Gezellig. Net als met fietsen: Dave weet alles van de modellen en uitvoeringen, maar interesseert zich niet voor de techniek.

1968. Tom rijdt de Haagsche Courant uit naar uitdeelpunten in randgemeenten als Hazerswoude, Kruiswijk en Waddinxveen met een Volkswagenbus. Maar het is vooral Dave die hele stukken, rijdt over dijken en door polders. Let op, hij is dan 14 en al een

perfecte chauffeur. Hij steekt moeiteloos twee auto's in onze krappe garage.

Auto's, perfectie. Altijd streven naar beter en mooier. Een paar weken geleden hadden we het erover: hoeveel auto's hij heeft gehad? Hij dacht wel dertig, ik 25. Bijna een gemiddelde van 1 per jaar. Hij weet de merken, typen en kentekens bijna moeiteloos te reproduceren.

Campers

Een bijzonder autovorm is voor Dave de camper. Een oude Volkswagenbus met hefdak, waar hij Frankrijk mee afreist. Hij is reislustig en zorgt voor gezelligheid. Hij organiseert de vakanties met de vrienden van de triathlon, met motor en campers naar de Gorges du Verdon. Van de ongeveer 25 auto's zijn er vijfeen camper. De eerste twee wrden voor groepsvakanties gebruikt. Met de laatste twee is hij steeds vaker alleen op stap...

Sport

Als kind heeft Dave een hekel aan sport. Het ergste wat er is: zondagavond 7 uur: voetbal. Iedere week laat hij merken hoe onzinnig hij dat vind. Ik weet niet meer hoe hij de sport heeft ontdekt...? maar hij ontpopt zich als echte sportman, een duursporter. Zwemmen in wedstrijdverband, meedoen aan de nationale triathlon (1990 Almere), het lopen van marathons en mee cycloportieve fietstochten in België. Het is zijn sterke en sportieve periode. Maar ook hier heeft de gezelligheid de

overhand. Hij zit in de organisatie van De Haagse kwart triathlon en draait mee in het begeleidingsteam van ultratriathleet Martin Feijen. Hij begeleidt hem zelfs in Mexico. Als ik zijn reisverslagen onder ogen krijg, lees ik hoe het thema sfeer de boventoon voert. En Dave speelt daar de centrale rol in.

Zelfstandigheid

Met Tom koopt hij een etage op de Valkenboskade twee hoog. Ze knappen het op en maken er wat moois van. Dave blijkt een goed gevoel te hebben voor inrichting van huizen. Er komen veel vrienden over de vloer en er zijn regelmatig feestjes. Het is op 1 van die feestjes dat een vriendin van Dave zich bij mij erover beklagt dat hij fysiek zo afstandelijk is. Weet ik veel...

Op de Valkenboskade maakt hij een tweede grote tegenslag mee: hij wordt beroofd door een verlaafde buurjongen. Hij heeft er veel moeite mee, maar slaat zich er uiteindelijk goed doorheen.

Dave kan perfect voor zichzelf zorgen. Hij ordent, regelt, organiseert. En vooral: je komt nooit bij hem tekort.

Achtereenvolgens woont hij nog in Wateringen en Den Haag, en dan in een koopwoning op het oude groentenmarkt-terrein. Ook daar maakt hij goede vrienden bij de burens. Een patroon dat zich herhaalt op de Leeghwaterkade. Ook daar worden zijn burens vrienden. Ze vallen voor zijn innemendheid en weten waar ze moeten zijn voor gezelligheid. Dave geeft zich geheel, maar krijgt ook heel veel terug.

De Leeghwaterkade is zijn laatste huis. Het is voor hem de perfecte en ultieme plek om te wonen. Hij was zeer gelukkig dat hij er op het laatst naar terug kon keren.

Homo

Halverwege de jaren 90 beleeft Dave zijn coming out. Hij blijkt van op mannen te vallen en maakt een tocht langs familie en vrienden om dat te vertellen. Hij is opgelucht en laat de teugels vieren. Hij heeft wat in te halen en geniet met volle teugen van het nieuwe leven dat hij is binnengestapt. Amsterdam, Berlijn, Antwerpen. Hij is niet veel meer thuis en voor de familie heeft hij even wat minder tijd. Toch is blijft een jaarlijks hoogtepunt, de viering van zijn verjaardag met ofwel een grootse kerstborrel of een groots kerstontbijt voor familie (iedereen moet komen en laat niet verstek gaan, want daar krijg je last van). We zien op zijn verjaardag voor het eerst de vrienden uit zijn nieuwe wereld.

Relaties

Hoewel Dave met heel veel mensen goede relaties aanknoopt, heeft hij moeite om de relatie van zijn leven te vinden, dan wel vast te houden. Dat vindt hij zelf ook jammer, maar eigenlijk is hij te lang op zichzelf geweest en is het voor hem te moeilijk om te investeren in en in te leveren voor een relatie. Hij beklagt zich er wel eens over: ik sta overal alleen voor.

Ziek

Begin 2000 wordt Dave erg ziek. Hij heeft een besmetting opgelopen. Het is de derde grote tegenslag in zijn leven. Ditmaal zet hij zich er niet zo gemakkelijk overheen. Hij heeft er zowel lichamelijk, als geestelijk veel last van en moeite mee. Moeheid, energieverlies, kwalen en kwaaltjes. Hij moet minder gaan werken. Dat leidt er ook toe dat hij minder betrokken kan zijn bij zijn werk, nu bij Electrocentraal, en het minder leuk gaat vinden.

Hij verlegt zijn terrein en gaat op een andere manier genieten. Campers, en nu geen oude busjes maar topcampers, Mercedes en VW. Dankzij Menno & Clema ontdekt hij Canada, de geitenfarm en de kinderen Jung. Het wordt voor hem een tweede vaderland. Hij overweegt zelfs nog even om er te gaan wonen. Kerst 2007 in Canada is een hoogtepunt. Ruub, het is er zo heerlijk, niets moet en alles mag. Je moet er ook heen. Dave is de favoriete oom voor Pippi en Lola Jung.

In april van dit jaar gaat het mis en wordt de fatale diagnose gesteld. Dave is erg ziek en moet aan de chemo. Vol goede moed gaat hij de strijd aan. Optimistisch en positief. Hij boekt meteen een reis naar Canada voor als de chemokuren klaar zijn. En de eerste chemobehandelingen gaan ook goed. En hij voelt zich zelfs prima tussen de behandelingen door. Na de achtste

behandeling gaat hij nog wel naar Kos, maar dan gaat al niet goed. De rest is bekend.

Het laatste stukje

Als hij begin december thuiskomt is het de finale van zijn leven. Hij is de regisseur en de hoofdrolspeler. Hij is volkomen open over zijn situatie, kan deze bewonderenswaardig goed hanteren en neemt afscheid van heel veel mensen die in zijn leven belangrijk waren. Vaak zegt hij na afloop van zo'n gesprek tegen mij hoe fijn hij het vond. Ook de afsluiting van zijn leven regisseert hijzelf. Hij wil dat zijn as in Canada door ons wordt verstrooid. Volgens mij ook om ervoor te zorgen dat wij ook een keer naar Canada gaan.

Vrijdag 19 december kom ik 's avonds binnen en tref een kamer vol mensen aan. Willem en Enke gaan naar New York/\USA, en komen nog even gedag zeggen. Aad en Annet zijn er en Camilla en Maurice ook. Flessen wijn worden opengemaakt en Dave geniet volop van het gezelschap.

Het is het laatste genieten, zijn laatste feestje. Daarna gaat hij hard achteruit en als Willem en Enke een week later terugkomen is het nét te laat.

Paul de Leeuw

Dave was een groot bewonderaar van Paul de Leeuw en de zeer schaarse momenten dat Dave nog TV keek of een stukje DVD, dan was het naar Paul de Leeuw. Hij was zeer ontroerd toen hij een persoonlijke brief van Paul kreeg. Het is logisch: Paul de Leeuw is de belichaming van de eigenschappen die Dave zo belangrijk vond: vrolijkheid, manneniefde, humor, oprechtheid, tederheid en natuurlijk: gezelligheid.

Afscheid

We moeten nu afscheid van je nemen Dave. Dave, we houden van je en dat blijft zo. Namens iedereen, bedankt voor alles en zeker voor al je **gezelligheid**. Ik hoop dat het daarboven ook een beetje gezellig is. En anders weet ik zeker dat jij daar wel voor gaat zorgen.